

Η Φ Υ Σ Ι Σ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συνοργάζεται ειδή δεκτοί πάντες. Δημοσιεύονται τὰ ἐγκρινόμενα ἔργα, καὶ αἱ εἰκόνες συναργαῶν καὶ καλλιτεχνημάτων. Ἀγγελλίαι μετ' εἰκόνων. Συνδρομαὶ δεκταὶ εἰς χαρτονομίσματα παντὸς ἔθνους, προκληρηστία.

Ἐκαστὸν φύλλον λεπτὰ 15. Πόλησις εἰς τὰ κίβικα καὶ πρακτορεία. Τόμοι ἀπλ. δρ. 8, χρυσῶδ. 10. Ἐξωτ. φρ. 14. Οἱ συνδρομηταὶ λαμβάνουσι μέρος δωρεὰν εἰς τὰ λαχίαι καὶ καλλιτεχνικὰ ἔργα τῆς «Φύσεως».

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Βουλῆς ἀριθ. 7 καὶ ὁδὸς Κυνοσάργους ἀριθ. 34 . —ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐσωτερ. δρ. 8, —Ἐξωτερ. φρ. 12'

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἀλέξανδρος Πούσκιν (μετ' εἰκόνας) ὑπὸ Δ. Α. Ἀν.—Ἡ ἐξίληξις τοῦ ἀνοργάνου κόσμου. ὑπὸ Μ. Κ. Στεφανίδου.—Ἐαρνὰν ἀναμνήσεις. Ἐαρ, ὑπὸ Ν. Δαμβουνέλη.—Ῥεμβασμὸς (ποίημα) ὑπὸ Στυλ. Κουτσίκου.—Τῆ Δεσποινίδι Κ... (ποίημα) ὑπὸ Σένου.—Ἀναμνήσεις Αἰγύπτου. Εἰσεκφεῖς πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως», (συνέχεια) μετ' εἰκόνας, ὑπὸ Φ. Π.—Ἐλπίς (ποίημα), ὑπὸ Λουκίας.—Ἔργα τοῦ παρελθόντος. Δημήτριος Παπαρηγάκουλος (μετ' εἰκόνας).—Αἰνέγματα.—Ἀλληλογραφία τῆς «Φύσεως».

Αλέξανδρος Σεργκέ-γιεβιτς Πούσκιν, εἰς τῶν μεγίστων ποιητῶν τῆς Ῥωσίας, ἐγεννήθη τῷ 1799 ἐν Saint - Pétersbourg. Ἐν μικρᾷ ἡλικίᾳ ἐπιέδωκεν ἀσφαλῆ δείγματα τοῦ ὑπερφυοῦς αὐτοῦ ποιητικοῦ ταλάντου· εἰς ἡλικίαν μόλις, 20 ἐτῶν κατὰ τὸ μετὰ τὴν ἐκ τοῦ Λυκείου τοῦ Zarskoïé - Selo ἀποφοίτησιν του διάστημα τῆς ἐν τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Ἐξωτερικῶν ὡς ὑπαλλήλου διαμονῆς του, διαρκεσάσης περὶ τὰ 3 ἔτη, ἔγραψεν ἐν τῶν ὠραιότερων αὐτοῦ ποιημάτων «Ρουσλάν καὶ Λιουδμίλα» εἰς ἄσματα πέντε καὶ τὴν «Γαβριηλιάδα» ἧς ὄρων πρόσωπον εἶναι ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ. Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν ὁμοῦς ὑποπεσὼν εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Ἀυτοκράτορος Ἀλεξίου, ἐξωρίσθη εἰς Βεσσαράβιαν. Κατόπιν προσε-

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΟΥΣΚΙΝ

κλήθη παρὰ τῷ πρίγκιπι Βοροντζῶφ, παρὰ τῷ ὁποίῳ δὲν παρέμεινεν ἐπὶ πολὺ, γράψας σατυρικὸν κατ' αὐτοῦ ποίημα, ὅπερ καὶ ἐπέφερε τὴν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος καὶ πάλιν ἐξορίαν του. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐμελέτησε τὸν Ἀριστότον, τὸν Βολταῖρον, παρ' οὗ πάντοτε ἐνεπνέετο, καὶ τὸν Βύρωνα, ὅντινα καὶ ἐμιμήθη κατὰ τὸ ὄφος.

Τοῦ ποιήματος τούτου καὶ ἄλλων ἐκ τῶν καλλίστων τοῦ Πούσκιν, ὡς τοῦ «Αἰχμαλώτου τοῦ Καναδάου», τῆς Πολταίας, τῶν Ἀθιγγάνων, τοῦ «Χαλκοῦ Ἰππέως», μετὰφρασιν δεξιᾶν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς γλῶσσαν ἐπιλοπόνθησεν ὁ ἐν Ὀδησσῶ Ἕλληνας καθηγητῆς κ. Χαράλ. Βουλοδῆμος, ἐν ἰδίῳ τεύχει ἐκδοθέντι αὐτόθι τῷ 1888.

Κατὰ τὴν ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ῥωσίᾳ διαμονὴν του ἐνεπνεύσθη τὸν *Λεσμάτην τοῦ Καννάσου* καὶ τὰς *Sources de Bakhtchisarai*, διὰ τοῦ Eugène Onegine, πρὸ πάντων δώσας ἀκριβῆ εἰκόνα τῶν ἠθῶν τῆς Ῥωσικῆς κοινωvίας. Μετὰ τὴν ἀναγόρευσιν του ὁ Τζάρος Νικόλαος τὸν ἀνεκάλεσεν ἐκ τῆς ἐξορίας, τιμῆσας αὐτὸν διὰ νεὰς ἐν τῷ αὐτῷ Ὑπουργεῖῳ θέσεως. Ἐλαβε μέρος ἐνεργὸν ἐν τῇ μεγάλῃ συνουσίᾳ τοῦ κόμητος Πάσκεβιτς, διαρκούντος τοῦ κατὰ τῆς Τουρκίας πολέμου τῶν Ῥωσῶν, μεθ' ὃ ἀπεκατέστη ἐν Μόσχᾳ μέχρι τοῦ 1831.

Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα τὸ ποιητικὸν ἄστρον τοῦ Πούσκιν εὐρίσκειται εἰς τὸ μεσουράνημα αὐτοῦ· προσλαμβάνει αἰγλην μεγάλου ἔθνικου ποιητοῦ· Ὁ Π. καθίσταται ἡ ζωσα καρδία ὀλοκλήρου τοῦ Ῥωσικοῦ ἔθνους. Τὰ ἔργα αὐτοῦ δύνανται τις νὰ διαιρέσῃ εἰς 4ας τάξεις· 1) εἰς δραματικά, ἐν οἷς διακρίνονται : «Μία σκηνὴ τοῦ Φόουστ», «ὁ Μόζαρτ καὶ ὁ Σαλιέρης» καὶ «ὁ Φιλάργγυρος Ἰππότης»· 2) εἰς ποιήματα δραματικά, ἐν οἷς ἐξέχει τὸ ἐξοχωτερον τῶν ποιητικῶν αὐτοῦ ἔργων : «ὁ Βόρις Γοδονῶβ», διακρινόμενον διὰ τε τὸ ὄφος αὐτοῦ καὶ τὴν τελείαν ἀναπαράστασιν τῶν Ῥωσικῶν ἐθίμων· 3) εἰς διηγήματα, μετοξὺ τῶν ὁποίων διαπρέπουσιν : «ὁ Εὐγενῆς Ληστής», «οἱ Λησταὶ Ἀδελφοὶ» καὶ ἄλλα δημοσιευθέντα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἰβάν

Βελκίν 4) εις ποιήσεις: α) καλλίτεροι των οποίων είναι: «οι Βοημοί», «η Ιουλιτάβα», «ο Δεσμώντης του Καυκάσου» και «η Χριστιανή αιχμάλωτος».

Κατά το 1831 εγκατίστη όριστικώς πλέον εν Saint Pétersbourg με μισθόν ετήσιον 6 χιλ. ρουβλίων, ως ιστοριογράφος του Τζάρου, γράψας μέχρι του 1837 εκτός πολλών αξίων λόγου ιστορικών έργων, πολλά άλλα νέα, εν πεζώ και εν στοιχοις, και τινες δραματικάς αποπεράς, μεταξύ των οποίων κυριώτεροι αναφέρονται: «Η κόρη του πλοιάρχου», «Ταξείδιον εις Έρζερούμ», «Οι ιππότες του πνεύματος» και «Λυμπόσιον εν λοιμώ». Εύρίσκετο ήδη εις την άκμήν της πνευματικής αυτού ενεργείας και δράσεως, οτε έτραυματίσθη θανασίμως εν μενομοχία μετά τινος Γάλλου, όνοματι Δαντές, εν ήλικία 38 μόλις ετών. Αίτια της μονομαχίας ταύτης αναφέρονται σχέσεις άθεμιτοι της συζύγου του ποιητού μετά του Γάλλου τούτου. Ολίγους μήνας πρό του θανάτου του είχεν αποπερατώση έργον κοινωνικής ύφης υπό την έπωνυμίαν «Ο σύγχρονος».

Τόν θάνατόν του έθρήνησε σύμπασα η Ρωσία τα ποιητικά του μετεφράσθησαν εις τας πλείους των Ευρωπαϊκών γλωσσών, συμπεριλαμβανόμενης και της Ελληνικής, ως εν ύποσημείωσει αναφέρομεν. Ο Πούσκιν εν ένι λόγω έβεωρήθη ο Βύρων της Ρωσίας, ο άναμοχλεύσας τόν πυθμένα πάσης Ρωσικής καρδίας, κατά την ώραίαν φράσιν του κ. Βουλοδήμου, ο αγαπητός ποιητής ού μόνον της ύψιστης άριστοκρατικής κοινωνίας της Ρωσίας, αλλά και του τελευταίου Ρώσου πολίτου ο μάλλον πεφιλημένος άοιδός.

Η ΕΒΕΛΙΞΙΣ ΤΟΥ ΑΝΟΡΓΑΝΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η Φύσις είναι άπειρος: Τα εν αυτή φαινόμενα και άποτελεσματα ποικίλα.

Αλλ' όμως οι νόμοι, καθ' ους κυβερνάται η χπειρία των φυσικών φαινομένων είναι σχετικώς όλιγίστοι. Διάφορα φαινόμενα πλείστα, καθ' ουσίαν εξεταζόμενα, παριστάνιν άπλώς άλλοτροπίαις ή ποικιλίαις: ένος και μόνου, υπο περιστάσεις διαφόρους παρουσιάζομένου, δηλονότι είτε εν τω άνοργάνω, είτε εν τω όργανω, είτε επίσης εν τω πνευματικώ κόσμω. Έντεϋθεν δε πληθους φαινομένων ποικιλίαν υπάγεται εις ένα και τόν αυτόν νόμον.

Ού μόνον δε η νομοθεσία αυτή της Φύσεως είναι άπλουστάτη, αλλά και η μέθοδος, δι' ης οι νόμοι ούτοι και αι δυνάμεις άγνοσι πρός τελικά άποτελεσματα, είναι έτι άπλουστερα, είναι μία και μόνη.

Η μέθοδος αυτή είναι η εξελίξις. Είναι ο νόμος της βαθμιαίας, ήρμού και δεινικούς εξελίξεως του Σύμπαντος και των καθ' έκαστα μερών αυτού.

Αναμφιβόλως, η άνεπαισθητος αυτή, αλλά σταθερά της φύσεως εξέλιξις παρατηρείται όχι μόνον εν τω συνόλω των κόσμων, τ. έ. εν τω ούρανω, όχι μόνον εν τω ζωικώ και φυτικώ βασιλείω, αλλά και επί του άτόμου αυτού.

Όπως δε εκ της εξέλιξεως του άτόμου εξαρτάται η της κοινωνίας εξέλιξις, της φυλής, του γένους, ούτως εκ της περαιτέρω αναπτύξεως του ανθρώπου εξαρτάται η του ζωικού βασιλείου εξέλιξις. Έντεϋθεν άρα το ζώον εσχε συνάρτησιν την εξέλιξιν του φυτού και τουτο την του όργανου.

Ο κόσμος λοιπόν μόνον δι' εξέλιξεως προέκυψε και μόνον δι' εξέλιξεως προκύπτει και πρόχεται. Η εξέλιξις του Δαρβίνου είναι παγκόσμιος.

Άρα και ο των άνοργάνων κόσμος υπέκυψε τη εξέλιξει ταύτη.

Περί της εξέλιξεως του άνοργάνου κόσμου εσται ήμιν ενταϋθα ο λόγος, ως δυνατόν συντόμως.

Συγκρίνοντες πρός άλληλα τα χημικά στοιχία παρατηρούμεν, οτι ταϋτα ανάγονται εις όμαδα τινάς, ών τα καθ' έκαστα μέλη έχουσι την αυτήν ικανότητα και σχηματίζουσιν ένώσεις όμοίας χημικής συνθέσεως.

Όττω το χλωρίον, θρώμιον, ιώδιον, φθόριον, άνήκοντα εις την ομάδα του χλωρίου, είναι μονατομικά, άποτελούντα όξέα μόνον δι' ύδρογόνου ήνυ όξυγόνου και άμείσως μετά των μετάλλων άλατα, διό και άλατογόνα άνωμάσθησαν.

Έπίσης τα στοιχία της ομάδος του Όξυγόνου (όξυγονον, θείον, σελήνιον, τελλούριον), τα της ομάδος του φωσφόρου κ. τ. λ. παρουσιάζουσιν άναλόγους χημικάς συγγενείας.

Αλλ' εις τα διάφορα στοιχία μιάς και της αυτής ομάδος παρατηρούμεν, οτι το άτομικόν θάρος αυτών ποικίλλει. Έφ' όσον δε το άτομικόν θάρος άνέρχεται, επί τοσοϋτον τα μέλη της ομάδος καθίστανται πυκνότερα, ήττον πτητικά και μεταλλικώτερα, τ. έ. η συγγένεια αυτών πρός το ύδρογόνον μειούται, άπ' εναντίας δε αύξάνεται ή πρός το όξυγόνον χημική τάσις, τα όξειδια αυτών σχηματίζουσι βάσεις και όχι όξέα.

Όττω εν τη ομάδι του χλωρίου το φθόριον ειν άτομικόν θάρος 19 και το χλωρίον, ούτινος το άτ. β. 35, είναι αέριαι, το θρώμιον (ίτ. β. = 79) είναι υγρόν, το δε ιώδιον (άτ. β. 127) είναι στερεόν. Ένφ' δε η πρός το ύδρογόνον συγγένεια του φθόριου είναι μεγίστη, ώστε μόλις εσχατως ο Moissan ήδυνήθη ν' άποχωρήση το φθόριον εκ του ύδροφθόριου, η μετά του όξυγόνου ένωσης αυτού δέν παρεσκευάσθη είσέτι.

Όμοια φαινόμενα παρατηρούνται και εις τα στοιχία των λοιπών ομάδων.

Άφ' έτέρου δε τα στοιχία μιάς ομάδος παραβολόμενα πρός τα στοιχία της πλησιεστάτης τη πρώτη κατά τα άτομικά θάρη, έχουσι φυσικάς και χημικάς ιδιότητας όμοίας, ήτοι κρυσταλλώνται αι ένώσεις αυτών ίσομόρφως και είναι ίσης περίπου πτητικότητας.

Έκ τούτων συμπεραίνει η Έπιστήμη, οτι αι χημικά και φυσικά των στοιχείων ιδιότητες, είναι συναρτήσεις του άτομικού θάρους των στοιχείων. Επί της άρχης δε ταύτης στηρίζεται το περιόδικόν των στοιχείων σύστημα κατα Mendelejeff, όπερ επαγγελεται τη Χημεία νέαν επιστημονικήν των στοιχείων διαίρεσιν.

Όπως δε ο Graham, παρατηρών την αύξουσαν πρόσον άτομικών βρωών των άλατογόνων στοιχείων, συνεπέρανε την εξ ένο κοινήν αυτών καταγωγήν, ούτως άγόμειθα να συμπεράνωμεν και περί των λοιπών ομάδων και περί πάντων των χημικών στοιχείων, οτι δηλονότι είναι παραλλαγαί ένός και του αυτού, πιθανώτατα του ύδρογόνου, του πάντων άραιωτάτου.

Αλλ' όπως κάλλιον γνωρίζωμεν την εξέλιξιν ταύτην των άνοργάνων, έρευνήσωμεν την ούτως είπειν έμβρυακήν αυτών ανάπτυξιν και παρακολουθήσωμεν ταϋτα μέχρι της τελείας αυτών ανάπτυξεως.

Τοιαϋτα δε έμβρυα της άνοργάνου ύλης προκείνται ήμιν πολλά, διότι ο κόσμος δέν έδημιουργήθη άπαξ, άλλ' εξακολούθει δημιουργούμεν. ο, και θέλει δημιουργείσθαι αιωνίως.

Τα έμβρυα ταϋτα της κοσμογονίας είναι τα νεφελώματα. Παρατηρούντες δια του τηλεσκοπίου τα νεφελώματα ταϋτα, διακρίνομεν, οτι τινά μόν αυτών άποτελοϋνται άπλώς εξ ύλης αερώδους και όμοιομόρφου, έτερα δε είναι μόν όμοίως εσχηματισμένα, αλλά περιλείουσιν έναχού σημειά τινά συμπεπικνωμένα περί κέντρον, άτινα είναι άρχαί σχηματισμού νέων άστρων, και άλλα πάλιν συνίστανται εξ άπειρίας άστέρων, συγκρατούμένων άμοιβαίως δια των παγκοσμίων νόμων της βαρύτητος.

Έάν εξετάσωμεν το ποιόν της ύλης των νεφελωμάτων δια του πολυτίμου όργάνου, του φασμάτοσκοπίου, εύρίσκομεν εις

μέν τα όμοιοιδή, άρα πρωταρχικά, νεφελώματα κυρίως, ύδρογόνον και άζωτον, εις δε τα άνομοιοιδή, πλην των ρηθέντων, και έτερα στοιχία.

Μεταβαίνοντες άπό των νεφελωμάτων εις τους άπλανεις άστέρας, άπαντώμεν την παρουσίαν στοιχείων διαφόρων, άτινα ποικίλλουσιν άναλόγως της φυσικής του άστερος καταστάσεως, ήτοι της ήλικίας αυτού. Οδτως ο άστήρ Άλδεβαράν εν τω άστερισμώ του Ταύρου περιέχει ύδρογόνον, νάτριον, μαγνήσιον, ασβέστιον, σίδηρον, τελλούριον, αντιμόνιον, βισμούριον, ύδράργυρον, ο δε Σείριος μόνον ύδρογόνον, νάτριον και μαγνήσιον.

Έπίσης ο ήμύτερος ήλιος εξεταζόμενος δια του φασμάτοσκοπίου εξελέγχεται άποτελούμενος εκ πυρηνος διαπύρου και εξ άτμοσφαιρας, εν η αίωρούται οι άτμοί διαφόρων μετάλλων, περίπου δώδεκα, εν οίς και ύδρογόνον, όπερ όμως άποτελει ίδίως το έξυτάτον αειρώδες του ήλιου περιάλυμμα.

Η ποικιλία των χημικών στοιχείων των ούρανίων σωμάτων έχει σχέσιν άντίστροφον με την θερμοκρασίαν αυτών. Όσο μειών η θερμοκρασία του άστερος, τόσο ο αριθμός των επ' αυτού στοιχείων ελάσσων όσο δε ο άστήρ έχει θερμοκρασίαν ταπεινότεραν, επί τοσοϋτον και η ποικιλία των επ' αυτών χημικών στοιχείων μειών.

(Έπεται το τέλος)

■ ■ ■ Στεφανίδης.

ΕΑΡΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Έαρ γοητευτικόν και έράσιμον, πλήρες μυστηρίων υπερβάσεων και άποτελεσματων καταπληκτικών, τμήμα άνανεώσεως και ευδαιμονίας υπό του Δημιουργού εκριπτόμενον, ίνα μαλαξή τας τραχύτητας και τας δυσαρμονίας εν τη φύσει, είμαι πολύ ταπεινός δια να πλέξω το έγκώμιόν σου, άν και ή άφοσίωσις και άγάπη πρός σε εξεγείρει ακράτητον τόν ένθουσιασμόν. Διέλυσας τα τελευταία λείψανα των χιώνων, και εξήτμισας την πυκνήν και δυσάστακτον όμίχλην. Άνεζωγόνησας την νεναρκωμένην ζωήν και διεθήρμακας τους ζωτικούς χυμούς δραστηρίους, ενεργούς, και νεάζοντας εν άπάτη τη ζωική και φυτική φύσει. Αί πυκναί σπιθίδες των μελανών νεφών δέν αποκρούπτουσι πλέον τόν κυανόν αιθέρα, αλλά πανταχού ζωογόνοι και θαλαπραι άκτίνες ήλιου εκτοξευονται, τροποποιούσαι, μαλάσσουσαι και εξεγείρουσαι εκ του χειμρίου ληθαργου την μαρναθείσαν ζωήν. Και εισδύουσαι επί της γήινης επιστρώσεως ποικίλως μετασχηματίζονται εις άπειρίαν φαινομένων θαυμασιών, φωτεινών θερμαντικών και χημικών, όσα επί μέγα επίφερουσι άλλοιώσεις και άποτελεσματα επί της ζωής και των στενοτέρων σχέσεων ταύτης. Δημιουργούσι το βιθυπρασίον φύλλωμα, το ζωηρόν και γοητεϋον άνθος, κατεργαζόμεναι εν τω θαυμασίω χημείω της ποικιλίας τούτου και των ένεσπαρμένων άρωμάτων, εν αυτοίς. Και εξεγείρουσι φλογερόν και θερμόν τόν έρωτα και εν τοίς ζώοις και εν τοίς άνθεσι, περιλούουσαι άπασαν την φύσιν, καλλιπρεπή, αιγλήσειαν και διακκοσμημένην, ήτις ως Ναΐαδς ύμψη εντρύφα εν μέσω του Όκειανού του φωτός και του κάλλους.

Άρου αι πρώται άκτίνες εξέγυσαν το θάλπος και έθέρμαναν την ζωήν. αι στρατιαί των άτόμων περιπέτανται περιδρομούσαι και περιδινόμεναι έντός της άτμοσφαιρας, παραδιδόμεναι εις τας παραφόρους αποπλανήσεις του έρωτος και εις την γλυκύθυμον τέρψιν των άρωμάτων και των ύωχιδών. Και μετ' αυτών συναφίπτανται άναμίζ τα λεπτα και διαφανή τεταλα των άνθων, τα τόσο άρμονικά και ώραία και πάνυ ευφως επεξεργασμένα, στροβιλιζόμενα ως χρυσασπίδες και ταϋτα, πρός το άγνωστον, επί του

άρματος των Ζεφύρων. Κατά το έαρ, αι γλυκείαι ήμέραι, η θερμώδης και πλήρης κάλλους νύξ, ο ένναστρος ούρανός μετά της άργυρας Σελήνης και της φιλομειδούς Άφροδίτης, αι χαρίεσαι εικόνες της Φύσεως και των εξελισσομένων εν αυτοίς μυστηρίων, επιβάλλουσι ήμιν και το αίσθημα του έρωτος του δειπόντος και άρμόζοντος τα πάντα. Οδτος τότε καταπλημμυρεί τας καρδίας ήμών εκ φωτεινής και όγνιούς χαράς, η δε άρμονία ως άνηχούσα εκ της σκοπιμότητας των περι ήμάς και της εκπληκτικής τελειότητας, παρέλκει και συναρμόζει επίσης τας αισθήσεις ήμών πρός την ευδαιμονία αυταπάτην, μεθ' ης αναθαρρύνομεν έπιζώντες, οτι η ζωή αυτή η τόσο γλυκεία μετά των άπολαύσεων και των δελγητρων αυτης, θα είναι συνεχής και άτέρμων. Και εν τω αισθητικώ τούτω μεταερισμώ, λημονούμεν τα έτη, τα όποια τόσο ταχέως μεταφέρουσι τας υπάρξεις και εξαφανίζουσι το παρελθόν εκ της μεγάλης εικόνας, επ' ης διατυπείται η ζωή. Ουδέν έτερον επιδιώκομεν κατά τας όλβίας ταύτας ήμέρας η να αναπνεύσωμεν την βαλσαμωδη άτμοσφαιραν εκεί, ένθα αναθάλλουσι τα δένδρα, και περιβεβλημένα τόν βαθυπρασίον κανύαν και τας καταλευκας άνθοδέσμας, εμπνέουσι την μαγείαν και την γλυκύτητα της ζωής.

Και άπασα αυτή η κίνησις της ζωής ελαύνεται υπό της θερμαντικής δυνάμεως, ης τα άποτελεσματα μόνον το έαρ ευθέως καταδεικνύει. Η εμφάνισις του έαρος, είτε επιδρα δύναται, είτε και ένωρίς επέρχεται, εν στενοτάτη σχέσει διατελει πρός την μετεωρολογικήν κατάστασιν της άτμοσφαιρας κατά τους μήνας Άπρίλιον και Μάρτιον. Περιεργωτάτας πληροφορίας άνακονεί εις ήμάς ο άστρονόμος Φλαμμαρίων, όστις παρηκολούθησε και ακριβώς έσημείωσε τας έποχάς της πρώτης φυλλοβολίας και άνθήσεως των καταναϊών, αι όποια εύρίσκονται εις την όδον του Άστεροσκοπίου εν Παρισίοις. Ευρε στενήν σχέσιν μεταξύ τούτων και των μεταβολών της μέσης ένθους θερμοκρασίας, η όποια, ως γνωστόν, εν Εύρώπη ύψίστατο ελάττωσιν από του 1884 άχρι του 1892, ότε ήρξατο και πάλιν αύξανόμενη. Τας προηγουμένας παρατηρήσεις επηκολούθησαν έτέραι, αναγράφουσαι τας ήμέρας της εμφανίσεως των πρώτων άνθων του Ίου, ως εξής.

1886	γένετο άνθους	28	Άπριλίου
1887	»	6	Μαΐου
1888	»	4	Μαΐου
1889	»	9	Μαΐου
1890	»	23	Άπριλίου
1891	»	6	Μαΐου
1892	»	23	Άπριλίου
1893	»	6	Άπριλίου

Φύλλωμα λοιπόν, άνθους, καρπογονία, ώριμάνσις, είσιν άποτελεσματα της ήλικικής θερμότητας, ως είπειν, άποταμίευμα θερμαντικών βαθμών. Είναι ο καρπός του δεσμού ακτινοβολίας και γής, εξ ών άπορρέουν οι έρωτικοί σπινθήρες εν τε τω ζωικώ και φυτικώ βασιλείω κατά το έαρ. Τα άνθη κοσμούνται δια των πολυχρόων και λεπτών στεφανών, εξ ών αποπνέονται τα ήδυπαθέστερα και εύροστέρα άρώματα, και τα πτηνά διασκορπίζουσι τας τερπνοτέρας και γλυκυτέρας άρμονίας, ίνα εν μέσω της έαρινής βασιλείας άμφοτέρα θέλωσι και διεγείρωσι πρός έρωτα.

Πανταχούθεν κατά τας ώρας ταύτας η θεία άρμονία και το θαυμασίον κάλλος της φύσεως περικυκλοί και προσήλοι την αχαλίωτον ήμών φαντασίαν. Έαρ και θερμότης, άμφοτέρα έπέραστα και ποθεινά, καταπραΰνουσι τας άνιαρότητας και τας θλίψεις, και άσματα και φωναι μυρία συνταράσσουσι τας σκιαδας και τα πυκνά φύλλωματα των άτερμόνων δασών. Και καθ' ην ώραν χαράσσω τας γραμμάς ταύτας, οικογένεια χιλιδώνων νεοαφθεισών, δημιουργεί την φωλιάν αυτής μικράν και περιδοξον. Πόθην έρχεται άρα γε

και ποτον σκοπον εχει ; Ειναι προβλημα εξ Ισου περιεργον και ελυτον, ως ειναι περιεργος και η μελετη ολοκληρου της φυσικης. Εκπληττουσιν αι μυριάδες των μεμακρυσμένων κόσμων εν τῷ άπειρω, άλλ' ουδεν ηττον η ερευνα ενός εντόμου, ενός άνθους, ενός πτηνου περικλείει ολοκληρον βιβλιον αγνώστων ιστοριών του σύμπαντος.

Ίσω; ηλθον αμφοτεροι ξεναι και αδιάφοροι μεταξύ των, άλλ' ευρέθησαν υπό των αυτών ουρανών ερριμμένοι υπό του ανέμου και της φορέας. Ευρέθησαν εντός των αυτών καταναιών, ηκουσαν τας μορμουράς των παφλαζόντων υδάτων και συχνάκις ηρέσκοντο εις τὰ μισυρίσματα των ελαφρών ζεφυρών. Είδον άλλήλας και πολλάκις θα διεσχισαν εν συναγωνισμῷ ανά πᾶσαν εσπέραν τον άερα, παρεκάθησαν πλησιον άλλήλων επί του σιδηρού σταυρού του κωδωνοστασιου και εψαλλον από κοινοῦ, και έπαίζαν αι φιλοπαίγμονες. Ίδου τέλος αι καρδια αυτών πληγωμένοι και περιπλεγμένοι εις τας πλεκτάνας του μικρού υιού της Αφροδίτης. Τελουν το μυστήριο του γάμου χωρίς επισιμηότητα, ουδέ παροινίας και εκβακχικας τέρψεις, ουδέ εχουσιν άλλους μάρτυρας η τον ουρανόν, τον άερα και την Φύσιν.

Παρήλθεν ηδη ο άγων των ερώτων, της φιλαρεσκείας και των άκισμών, και επήλθεν η ώρα της εργασίας και της άφοσιώσεως εις το καθήκον του γάμου. Τελιοι και αυτοδιδακτοι αργυτέκτονες, κατασκευάζουσι την φωλειαν εν παντός του προστυχόντος, εξ άχύρων, ξύλων ξηρών, ταινιών, νημάτων, τριχών και του ίδιου πτελώματος. Οία φλογερά εργασία, οία σπουδή εις το μέγα έργον του πολλαπλασιασμού. Εντιθενται τα ωχ και ακουραστος, υπομονητικη η σύνευνος επισκέπει ταῦτα διά των πτερυγών πρό ουδενός άποδειλιώσα, ουδέ εκφοβίζομένη. Ο δὲ σύζυγος, ο δού; και λαβών όρκους, ο μετασχών των αυτών αισθημάτων, περιπταται από των πρώτων ριπών της Ηους μέχρι βαθίους ακούτους. αναζητών έντομα και σκώληκας ανά τους άγρους προς διατροφήν εκείνης. Ίδου ο έρω;ς, ιδου η άφοσίωσις ! Απο ρύμφους εις ρύμφος διαθιβάζουσι την τροφήν, και πλανώνται εις τους βρυθασμούς της χαρᾶς και της άθώας αγάπης, χωρίς να αισθάνωνται τα δεινά της άπογοητεύσεως και της άθυμίας.

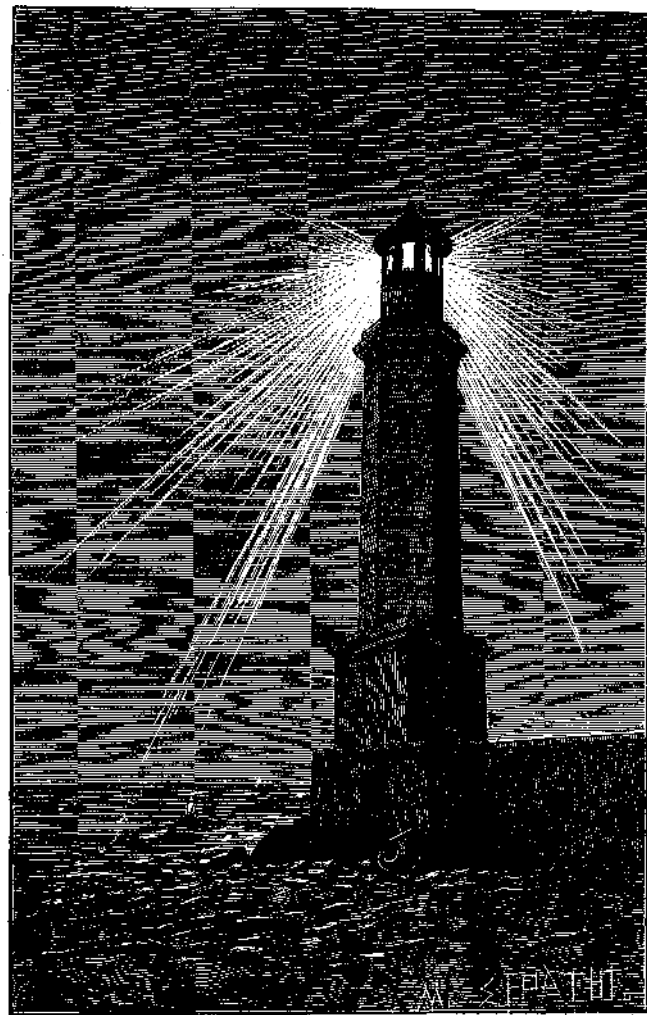
Παρήλθον οι έρωτες των τελευταίων διαχύσεων. Απειχαίρεισαν τον φιλήδονον βιον, τας εορτας και τα άσματα, και ως μόνην έπασχόλησιν θα εχουσιν να διατρέψωσι την οικογένειαν, και να εξωθήσωσιν εϊτα εις τον δρόμον της ζωης. Και κατά μικρόν οι νεοσοι θα ανακτήσωσι το πτελωμα και τα πτερὰ, και νεαροι σφριγώντες και ανυπόμονοι θα προσεβάλωσιν εν των παραπετασμάτων ρύμφη, ετοιμοι να πιτάξωσι προς τον βαθυκάναον ουρανόν. Και ημέραν τινα παρακαλουθόντες τας προτρεπτικας φωνάς και ενθαρρυντικας πατρὸς τε και μητρός υπό των πλησιον κλώνων, θα αποχαιρετίσωσι την μικράν φωλειάν, χωρίς πλέον ποτε να αναμνησθῶσι του παρελθόντος. Θα λησμονήσωσι την πατρικην έστίαν και θα λησμονηθῶσι ! Και τότε οι πρώην σύζυγοι, ιδου πλέον περιπλεκόμενοι εις νέους έρωτας και θλιβερούς και μανιώδεις έρωτικούς αγῶνας και προπαρασκευᾶς δι' άλλους γάμους. Ω ! Πόσον ευτυχῆ ειναι τα μικρά ταῦτα πλάσματα ! Ενθυμοῦνται δι: η ζωη ειναι τότεσ ολιγαρκῆς και παρέρχεται ανεπιστρεπτει !

Κατά το έαρ εν τη έξοχῇ η ζωη βαίνει θαλλερά, εϋτονος, γοργωπή και σφριγώδης. Τας ποικιλίας και την λαμπρότητα της ημέρας διαδέχονται αι γαληνιαίαι αστροσργγεγεις νυκτες, αι πλήρεις σιγῆς και ιερότητος. Πολλάκις η άηδών δι' όλης της νυκτός διαχέει το άμιμητον και πολυστροφόν της ζυμ, διατυπούσα, τις οϊδεν, όποια αισθηματα και άλλη. Ειναι άρὰ γε εκδηλωσις έρωτος φλογερού ; Αναφανίεται η ροδοδάκτυλος Ηώς εις τα όμιχλώδη βᾶθη του ορίζοντος, ανερχομένη δειλή, όπως και άλλοτε ποτε ότε ήρατο άτυχῆς του κυνηγού Ωριανος. Βαίνει περιλυπος και ροδοπόρφυρος, ένφῶ πρό αῦτης άνιχνεύει τον άκαμπτον έραστήν ύψηλά εις τον ουρανόν ο Έωσφόρος. Φλέγονται τα στήθη και εξ αυ-

των αναδίδεται πυρκαϊχ άπογνώσεως. Άνηλεις και βαρυκάρδιο;ς, διότι εκείνος βυθίζεται εις τον Ωκειανόν, ινα μη Ιδη τα βλήματα τα όποια τόσοσ τακερά εκπέμπονται προς αυτόν. Έξακολουθει ακόμη το άσμα και συναναμιγνύονται μετ' αυτού άρμονιαί γλυκύταται, διασκεδάζομεναι ανά τα θαλλερά και πυκνόσκια δάση.

Ειναι ο ύμνος εις το έράσιμον έαρ. Το έαρ ειναι έρω;ς, ζωη και ήλιος. Τριάς δημιουργούσα την άρμονίαν της Γῆς ημών.

Ζαγορά Μάιος 1894 Ν. Δαμδουνέλης.

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Ο Ήλιος τη Δύσι του γλυκά γλυκά φιλούσε, και πίσω του 'στερνῆ νυχτιά τ' Απρίλη εκλυόσε,

Κι' εγώ σ' εκείνη τη νυχτιά λογάριζα να μείνω και με το φῶς του φεγγαριου σιγά σιγά να πλύνω σκοτάδι πούχα στην καρδιά, άτέλειωτο και μαυρο, και στην νυχτιά τ' Απρίλη μου παρηγοριά για νάδρω.

Νά καρτερω τη λάμψη του τριγύρω μου να χύση— ο δυστυχος 'για βάλασμο, οτὰ στήθη μου να αφήση 'λιγαις άχτιδες λαμπεράς, μ' έλπίδα για να δώσουν ζωην, ακόμη μιὰ φορά έναν παλμό να νοιώσουν !

Μά καρτερούσα ανώφελα να λάμπουνε τ' αστέρια, για να φανουν καλλίτερα της νύχτας τα λιμέρια,

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ» ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ

(Συνέχεια, ίδε προηγ. φύλλον.)

Αφικόμεν εις Αλεξάνδρειαν αίσιας περί την ογδόην και ήμισίαν ώραν της νυκτός μετά σιδηροδρομικόν ταξείδιον λίαν εύάρεστον και τερπνόν μετ' σχετικῶς αναπαυτικῶν. Την επαύριον έπελαβόμην μετὰ του ανταποκριτου μου της επισκέψεως των συνδρομητών μου, αρχῆν ποιήσας εκ καθήκοντος, από του ήμετέρου γενικού προξένου, του τέως δικαστικού ύπαλλήλου και βουλευτου Σύρου, του μειλιχίου, ικανωτάτου και εν πάσαις ταῖς δημοσίαις ταῦταις θέσει διαπρέφαντος και παρά πάντων εκτιμωμένου και άγαπημένου κ. Ίω. Γρυπάρη, όστις τυγχάνει και φίλος και συμπατριώτης μου' πλην μη εύρων αυτόν εν τῷ προξενίῳ, άφῆκα το επισκεπτήριόν μου. Εκείθεν μετέβην παρὰ τοῖς κκ. Ν. Παπᾶ, Ίω. Γρίβα, Α. Πετροκοκίνω, Ν. Καζούλη, Κ. Ξενάκη, Α. Χρυσικῶ, Π. Χανδρινῶ, Σ. Δάμια, Ι. Τσαλίκη, Θ. Καλογεροπούλω, Ε. Σιγάλα, Θ. Θεοδωροπούλω, πᾶσι τακτικῶς συνδρομηταῖς της «Φύσεως», όστινες με υπεδέχθησαν άπροδοκῆτως και μετὰ μεγίστης φιλοφρονήσεως και χαρᾶς, προσφέροντές μοι τὰ συνήθη τσιγαρέτα, καφεῆ και κονιάκ, και έρωτῶντές με περί διαφόρων αντικειμένων της κοινῆς πατριδος. Πάντες εἰσιν ευμεινεις, ευγενεις, ανεπτυγμένοι, φιλόξενοι και φιλόπονοι και ένγενει εξευγενισμένοι. Η συμπεριφορά δ' αυτών μοι ήρεσε πολύ και δὲν εφανταζόμην ποτε ότι θα εύρισκον παρ' αυτοῖς τοσαῦτα προσόντα, τείνοντα εις την ανάπτυξιν και πρόοδον των ατόμων. Πάντες οὔτοι εἰσιν ευθυμοι και ζωηροί καταστημάτχαραι και δὲν ομοιάζουσι ποσῶς προς τοῦς εν Αθήναις ήμετέρους άποθεταρημένους και άκύνους. Η δε φιλομουσία των υπερικοντίζει την προσδοκίαν μου.

— Πᾶς εύρίσκετε την «Φύσιν»; ήρώτησα τοῦς πλείστους εξ αυτών. Εἶναι της άρεσκείας σας ; την αναγινώσκετε ;

— Λαμπρά, λαμπρά, κυρίε Πρίντζη, την αναγινώσκω άπλήστως, μοι έλεγέ τις.

— Έξαισία, μοι άρέσκει υπερβολικά, μοι έλεγεν έτερος, γράφεται δε με πολλήν χάριν και γούστο, και έχει πάντοτε ποικιλίαν γνώσεων και ωφελιμοτάτων αντικειμένων.

— Η « Φύσις » σας κατέκτησε τας συμπαιθείας πάντων, μοι προσέθετε τρίτος τις' αι εικόνες, η ύλη, ο χάρτης, τα πάντα εἶναι εις την έντέλειαν.

— Η μόνη τέρψις μου εἶναι η «Φύσις» σας, κ. Πρίντζη, μοι έλεγεν έτερός τις, και σας βεβαίω ότι εἶμαι κατενθουσιασμένος και με καταθέλω.

Οὔτω δ' ενεθαρρυνόμην και έκολακευόμην επί τη ευμενῇ ταύτη δεξιώσει έμου τε και της «Φύσεως» μου.

Η εν Αλεξάνδρειᾳ διαμονή μου εγένετο όσημέραι γνωστοτάτη, ίδια παρὰ τοῖς συνδρομηταῖς μου, και πανταχοῦ άνεμενόμην μετὰ προθυμίας. Πλήν εβράδυνον να ιδω άμέσως πάντας, διότι αναγκάζομενος να παραμείνω επί ήμισίαν και πολλάκις επί μιαν ώραν παρ' εκάστῳ αυτών, αι ήμέραι παρήρχοντο και οὔτως εβράδυνον να επισκεφθῶ αυτοῦς ταχέως. Πολλοι με προσεκόλουον εις γεῦμα, έτεροι εις το καφνεῖον, έτεροι εις την λέσχην κτλ. και δὲν ηνκαίρου, τῇ αληθείᾳ, να ήσυχάσω επ' ολίγον η και να συνεχίσω τας τόσοσ ώρας εν Αιγύπτῳ άρξαμένας έντυπώσεσις μου.

Η «Φύσις» δ' έχει και πολλας τας αναγνωστρίας της εκείσε, κυρίας μεμορφωμένας, έγγραμμάτους, ανεπτυγμένας και κριτικωτάτας. Μεταξύ τούτων θ' αναφέρω την κυρίαν Εδανθίαν Μομφεράτου, είκοσιπενταετή, ευειδή, ευθυμοτάτην και απλουστατην γυναίκα, ήτις επέδειξε μέγιστον ενδιαφέρον διά την ελληνικήν φιλολογίαν, και ήτις, ει και καταλεγόμενη εις την ευπορωτάτην τάξιν, εν τούτοις τας ώρας της σχολῆς της δὲν διαρβίει εις ματαιοσχολίαις και ματαιιοποιίας και φρούδας διασκεδάσεις, αλλά διερχεται αυτάς εις την καλήν αγωγήν των τέκνων της και αναγινώσκουσα τοῦς συγχρόνους συγγραφεῖς μας.

— Έχετε πολλούς συνεργάτας, ως βλέπω, κ. Πρίντζη, εις το περιοδικόν σας, μοι έλεγε.

— Αληθῶς, Κυρία, τῇ απήνητσα, και δη Κυρίας και Δεσποινίδας, εξ όλων των τάξεων' άρκει τα πονήματα αυτών να ήναι ενδιαφέροντα, εύάρεστα, κοινωφελῆ και πρωτότυπα διά την φιλολογίαν μας και δημοσεύονται.

— Εὔγε ! ωραία ! επείπε, και σας συγχάριω διά την ευδωσιν των αγῶνων σας και την πρόοδον τοιούτου συγγράμματος,

τά τόσοσ του περιβολιου 'π άνθίζανε, λουλουδία για να τα 'πότιζα κι' εγώ με μοναξιάς τραγουδία ! Δὲν 'πόφθασα να ιδω ψηλά τᾶστρα να λαμπυρίζουν, και στο περ' έβλι γύρω μου τὰ λούλουδα ν' άνθίζουν, ... Σύννεφο μαυρο 'σκέπασε του ουρανού το θόλο, και μιὰ βροχίτσα έπεφτε στο περιβόλι δλο, και το νερό της θέλωνε τὰ δόλια δάκρυά μου, κι' η συγνεφιά σκοτεινιάζε τη σκοτεινή καρδιά μου !

Κι' εκεί μέσ' 'ο τὰ μεσάνυχτα της νύχτας του Απρίλη, που το σκοτάδι 'διάβαινα με πικραμένα χείλη κ' εκύτταζα οτὰ συγνεφα να βρω κανέν αστέρι για να μου σβύση τον καυμό, για να μου γίνη 'τατρι... Με μιὰς αστράφτει και βροντᾶ, τὰ συγνεφα ανοίγουν, ... 'φανήκαν τᾶστρα δυνατή λάμψη για να μου δίνουν για μιὰ στιγμή' κι' ο δόλιος 'γώ δὲν 'πόφθασα ν' ανοίξω τὰ μάτια μου, και σ'την χαρά του; πόνους μου να πνίξω. Και πάλ' η μαύρη συγνεφιά τον ουρανό μαυρίζει. κι' άγιος Βορειᾶς παιό δυνατά αρχίζει να βουίζη !

Ο νους μου εκοτεινιάσε ο' το τρομερό σκοτάδι' δίχως έλπίδα καρτερω, δίχως καμμιὰ βοήθεια, να 'ξημερώση η αύγη για ναρθη πάλι βράδυ, ύσπου να σβύση η φωτειά που κρύβω μεσ' 'ο τὰ στήθια !

Τι καρτερείς, ω άνθρωπε, σε τέτοια άνεμοζάλη' μεσ' 'στο σκοτάδι 'θάρρεψες να γιάννης το σκοτάδι; Χαρρείς πως φλόγα ήμπορει φλόγα να σβύση άλλη; ... Βδίαλέεξ την Κόλασι καλλίτερα 'π τον Αδη !

Εν Καίρω τῇ 8 Μαΐου 1894. Στυλιανός Κούτσικος.

ΤΗ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΙ Κ ...

Μεσολόγγιον

Αν σ' αγαπῶ ο άμοιρος, για σε αν λαχταρίζω Απ' την δικη σου άπονια, ειπέ μου, τι έλπίζω; Τι μ' ωφέλου τὰ μάτια σου, κόρη, αν γοιτεύουν. Τὰ χείλη σου τὰ βροδινά τον κόσμο αν μαγεύουν. Αφου τὰ μάτια σου γλυκά ποτε δὲν μ' άντικρίζουν Αφου σ' έμένα το φιλι ουδέποτε χαρίζουν, ίσο η αγάπη μου κρατείς το μαγικό βοτάνι Που της καρδιάς μου την πληγήν την ανοιχτή θα γιάνη. Αχ! δὲς μου το, ν' αναστηθῶ..... Αχ, δὲς μου το να

[γιαῖνω

Πριν με μαράνη ο έρωτας και πῆσω κι' αποθάνω.

Ξίνος.

βαθυνούστατον ιστορικοφιλοσοφικόν μελέτημα «Κλεάνθης ὁ Στωϊκός», τὸν «Φαίωνα», ἕνα ἐκ τῶν ἀρίστων αὐτοῦ «αἰσθητικῶν», ἐν ᾧ πραγματεύεται τὸν ποιητικώτατον τῆς Σαπφούς μῦθον ἀμιμήτως, τὴν χαριεστάτην πραγματείαν «Ὁ Σουλτάνος ἐν Παρισίοις» ἐν ᾗ τῆς εἰρωνείας ἢ λεπτότης πλεῖστα δύναται νὰ δώσῃ μαθήματα εἰς τοὺς συγχρόνους μας οὐ μ ο ρ ι σ τ ἄ ς, τὴν πλήρη ἄλατος, εὐφύας καὶ μέθους «Ἀποκολοκύνθωσιν» τοῦ Σενέκα καὶ τὸ ὑπέπετες καὶ μοναδικόν εἰς τὸ εἶδος τοῦ διαλογικὸν ποίημα «Ἐσθῆρ». Ἄλλ' ἔργα οἷα τὰ προῖοντα τῆς μούσης καὶ τῆς εὐφύας τοῦ Παπαρρηγοπούλου εἰσὶν ἀνώτερα πάσης κρίσεως, ἢ δὲ ἐκτίμησις καὶ ἡ θερμὴ ὑποδοχὴ, ἥς ἔτυχον ἄλλοτε παρὰ τοῖς ξένοις, ὅφ' ὧν ἐπανελημμένως μεταφράσθη ἡ «Συζύγου ἐκλογὴ», «Ὁ Πυγμαλίων» καὶ πλεῖστα ἄλλα, ἀποδεικνύει πασιφανῶς ποίας ἀξίας ἔργα παρήγαγεν ἡ παρελθούσα γενεὰ καὶ ποίους ὑψίστου μέλλοντος νόας ἀπώλεσε διὰ τοῦ θανάτου τῶν πνευματικῶν ἐργατῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἢ πενιχρὰ μας ἐθνικὴ φιλολογία.

Ὁ ἀειμνήστος

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΑΡΡΗΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ ἐκδοθὲν κομψὸν τομίδιον συνοδεύεται ὑπὸ καλλιτεχνικώ-
τάτης προσωπογραφίας τοῦ ἀποστάτου τόσον ἐνωρίς μύστου
τῶν οὐρανίων θεληγῆτρων τῶν Μουσῶν, καὶ ὑπὸ συντόμου μὲν,
ἀλλὰ πιστῶς ὅσον καλλιτεχνικῶς χαρακτηρίζοντος τὸν ποιητὴν
προλόγου, ὀφειλομένην εἰς τὸν κύριον Ἡλ. Γ. Οἰκονομό-
πουλον.

Δὲν πιστεύομεν νὰ ὑπάρξῃ ἑλληνικὴ καρδία ἀγαπῶσα τὸ
εὐκλεές παρελθὸν τῆς φιλολογίας ἡμῶν καὶ ἐνδιαφερομένη διὰ
τὴν πρόδον τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, ἥτις νὰ μὴ συγμνηθῇ
ἐκ τῆς ἀναγγελίας τῆς ἐκδόσεως τοῦ κ. Ἀ. Γαλανοῦ καὶ νὰ
μὴ σπεύσῃ ν' ἀποκτήσῃ τὸ κομψὸν τομίδιον, ἂφ' οὗ μάλιστα μό-
λις 2 δραχμῶν τιμᾶται, καίτοι ἑκατονταπλασίως ἀξίζει.

Ἀόσεις τῶν ἐν τῷ 3ῳ φύλλῳ Αἰνιγμάτων

320. Αἰνίγμα. Μαίανδρος—Ἄνδρος.

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ Δις Παναγιωτοῦλα Ζώρα ἐκ Πύργου, ὁ κ. Πολ-
υβορίτης ἐκ Χαλκίδος, ὁ κ. Γ. Κ. Μπάνος ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ε.
Φωτιάδης ἐκ Κερκύρας, ὁ κ. Ἰω. Καλαμβόκας ἐκ Μυκόνου, ὁ κ.
Κ. Ἀναστασίου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Β. Πουρναρᾶς ἐκ Δημητζίνας,
ὁ κ. Ε. Γ. Βριώνης ἐκ Πειραιῶς, ὁ κ. Σ. Δημόπουλος ἐξ Ἄργους.

321. Αἰνίγμα. Μορφεύς—Ὀρφεύς—Φεβ.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Πολυβορίτης ἐκ Χαλκίδος, ὁ κ. Γ. Κ. Μπάνος
ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ε. Φωτιάδης ἐκ Κερκύρας.

322. Πρόβλημα. Ὁ ἀριθμὸς 240.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Γ. Μ. Καμπάνης ἐκ Σύρου, ἡ Δις Πα-
ναγιωτοῦλου Ζώρα ἐκ Πύργου, ὁ κ. Πολυβορίτης ἐκ Χαλκίδος,
ὁ κ. Γ. Κ. Μπάνος ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ε. Φωτιάδης ἐκ Κερκύρας,
ὁ κ. Ἰω. Καλαμβόκας ἐκ Μυκόνου, ὁ κ. Γ. Πανάρτος ἐκ Λαμίας,
ὁ κ. Κ. Ἀναστασίου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Β. Πουρναρᾶς ἐκ Δημη-
τζίνας, ὁ κ. Ε. Γ. Βριώνης ἐκ Πειραιῶς, ὁ κ. Σ. Δανόπουλος ἐξ
Ἄργους.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

327. Πρόβλημα.

Ποιμὴν κατέλιπε διὰ διαθήκης εἰς τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ ἀριθμόν-
τινα προβάτων, διατάξας νὰ διανεμηθῶσιν ὡς ἐξῆς: ὁ πρῶτος νὰ
λάβῃ τὸ τρίτον, ὁ δὲ δεύτερος τὸ πέμπτον· ἀλλὰ τῆς τοιαύτης δια-
νομῆς ἀποδειχθεὶς ἀδυνάτου, κατέφυγον εἰς τὸν εἰρηνοδίκην, ὁ-
στις πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης ἐδωρήσατο αὐτοῖς νέον ἀριθμὸν
προβάτων, καὶ οὕτως οὐ μόνον κατορθωτὴ ἐγένετο ἡ διανομὴ συμ-
φώνως πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ διαθέτου, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ εἰρη-
νοδίκου δωρηθέντα πρόβατα ἐπερίσσευσαν ἐπιστραφέντα αὐτῷ. Ζη-
τεῖται πόσα ἦσαν τὰ ὑπὸ τοῦ ποιμένου ἀφεθέντα καὶ πόσα τὰ ὑπὸ
τοῦ εἰρηνοδίκου δωρηθέντα;

Κροταλίας.

328. Αἰνίγμα.

Λαλῶ διὰ τοῦ πνεύματος
Ἄκροατάς μου θέλω.
Τὴν χάραν μου διάλυσον
Ἄφρόδως τότε φεύγω.

329. Αἰνίγμα.

Ἄκρωτήρι μέγα εἶμαι, ἑλληνικωτάτης νήσου.
ὑποδούλου τώρα ἔμας, ἀλλ' ἀδούλου ὄντως νήσου.
Ἄν τὸν τράχηλόν μου σφίγῃς
καὶ θελήσῃς νὰ μὲ πνίξῃς
ἀλλ' ἂν πάλιν λυπηθῇς,
καὶ ἐν δέλτα μου χαρίσῃς,
δὲν θὰ μεταμεληθῇς.
Γιατὶ μέταλλον θὰ γίνω ἐκ τῶν πολυτιμωτάτων
τῶν λαμπόντων εἰς τὰ στήθη ὄντων ὄντως ἀβροτάτων.
Ἄλλ' ἂν πάλιν σκληρὸς γίνῃς
καὶ τὰ δύο μου πόδια κέψῃς,
τότε πάλιν μὴ μ' ἀφίρῃς,
εἰάν θέλῃς νὰ προκέψῃς.
διότι θὰ ἐνσαρκοθῶ, μέταλλον δὲν θὰ μείνω,
μὴ ἀπορήσῃς, φίλε μου, πρωτόπλαστος ἂν γείνω.

Γεώργ. Παπαϊωάννου.

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Γ. Σ. Βόλον. Ἐπιστολὴν ἔληφθη. Ἐχει καλῶς, ἀναμένομεν.—
Σ. Κ. Καίρον. Ἐπιστολὴ καὶ ποιημάτων ἔληφθησαν. Ἐχει κα-
λῶς. Συνδρομητὰ ἐνεγράφησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ταχυδρομικῶς γρά-
φομεν.— Γ. Κ. Μυκόνου. Ἐχει καλῶς, ἀναμένομεν.— Δ. Π.
Λαμίας. Φύλλα καὶ 3 τόμον σὰς ἀπεστείλαμεν ἀπὸ παρελθούσης
ἡμέρας. Πιστεύομεν νὰ ἐλάβετε.— Κ. Α. Ἐσταθῶ. Ὡς φαί-
νεται ἐπιστολὴ σας δὲν ἔληφθη.— Β. Π. Δημητρίαν. Δυστυχῶς
οὐκ εἶναι καὶ δὲν πρέπει νὰ φρονήτε, διὸ ἀνευ κόπου μελέτης καὶ πείρας
ἀποκτώνται τὰ προσέιντα.— Ε. Γ. Β. Πειραιῶ. Ἐπιστολὴν ἔληφ-
θη. Ἐχει καλῶς. Φύλλα σὰς ἀπεστείλαμεν. Στείλατέ μας Ἰα-
πωνικὰ γραμματόσημα, ἅτινα ὁ πατὴρ σας προχθὲς μᾶς ὑπεσχέθη.
— Α. Α. Ἰελοῦν. Δελτάριον ἔληφθη. Εἰκόνες ἀπεστάλησαν.
Ἐνεγράφησαν.— Γ. Ο. Σμύρνη. Ἐπιστολὴ μὲ αἰνίγματα ἔληφ-
θησαν. Ἐγράφησαν. Ἀπαντήσατε.— Κ. Χ. Π. Πύργου. Ἐπι-
στολὰ καὶ δελτάριον ἔληφθησαν. Σειραὶ φύλλων ἀπεστάλησαν.
Συνδρομητὰ ἐνεγράφησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.— Α. Μ.
Καλάμας. Συνδρομὴ σας ἔληφθη Εὐχαριστοῦμεν.— Π. Τ. Ἀσλά-
ναγα. Στείλατε συνδρομὴν σας τρέχοντος ἔτους παρακαλοῦμεν.—
Ν. Π. καὶ Δ. Φ. Χαλκίδα. Ἐπιστολὴ μετὰ περιχομένων ἔλη-
φθη καὶ δημοσιευθῆσονται εἰκόνα, πλην δὲν θὰ δοκιμάσωμεν καὶ
ἡμεῖς τὰ νεκταρώδη ταῦτα ποτὰ σας; Ἀναμένομεν.— Τ. Π.
Μονεμβασίαν. Ἐπιστολὴ καὶ ἔργα σας ἔληφθησαν, ἔχει καλῶς. Θὰ
μελετηθῶσιν.— Μ. Κ. Φάρσαλα. Συνδρομὴ σας πέμπτου ἔτους
ἔληφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξεις ἐν παρόντι φύλλῳ. Ἐκλεκτὰ
μυθιστορήματα διεκόπησαν.— Θ. Π. Κύμην. Συνδρομὴ σας ἔλη-
φθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξιν λαμβάνετε ἐν παρόντι φύλλῳ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ